

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/116/2017
Identifikačné číslo spisu:	1712204505
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:1712204505.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a členov senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a JUDr. Danice Kočíčkovej, vo veci starostlivosti súdu o maloletých 1/ Z. X., 2/ T. X., bývajúcich u matky, zastúpených kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Pezinok, pracovisko Senec, dieťa rodičov matky: D. H. X., bývajúcej v B., zastúpenej advokátkou Mgr. Evou Braxatorisovou, so sídlom v Bratislave, Trenčianska 17 a otca: J. X., bývajúceho v B., zastúpeného advokátkou JUDr. Martou Huttovou, so sídlom v Bratislave, Bezekova 13, o úpravu rodičovských práv a povinností, vedenej na Okresnom súde Pezinok pod sp.zn. 9 P 49/2012, o dovolaní matky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 7. februára 2017 sp.zn. 11 CoP 611/2015, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava rozsudkom z 13. marca 2013, č.k. 9 P 49/2012-177 1/ uložil otcovi maloletého T. X. povinnosť splácať zročné výživné za obdobie od 7. marca 2012 do 25. júla 2012 v sume 776,50 € v splátkach po 64,71 € mesačne spolu s bežným výživným, počnúc 14. marcom 2013 k rukám matky pod následkom straty výhody splátok, 2/ uložil otcovi maloletej Z. X. povinnosť splácať zročné výživné za obdobie od 7. marca 2012 do 25. júla 2012 v sume 776,50 € v splátkach po 64,71 € mesačne spolu s bežným výživným, počnúc 14. marcom 2013 k rukám matky pod následkom straty výhody splátok, 3/ konanie o zverení maloletých detí zastavil, 4/ konanie o úpravu styku maloletých zastavil, 5/ návrh matky vo zvyšku zamietol, 6/ návrh otca zamietol, 7/ žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Bratislave na odvolanie otca uznesením z 22. mája 2014 sp.zn. 11 CoP 475/2013 rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch týkajúcich sa výživného na obe maloleté deti (výroky o zročnom výživnom na obe maloleté deti a výrok, v ktorom bol vo zvyšku návrh matky zamietnutý) a vo výroku o trovách konania zrušil (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej

inštancie na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.). Dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozsudok nedostatočne odôvodnil, čím účastníkom odňal možnosť konať pred súdom.

3. Okresný súd Pezinok v poradí druhým rozsudkom zo 7. mája 2015, č.k. 9 P 49/2012-279 1/ uložil otcovi povinnosť prispievať na výživu maloletej Z. X. od 13. januára 2012 sumou 200 € mesačne, vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca, 2/ zročné výživné za obdobie od 13. januára do 25. júla 2012 na maloletú Z. X. v sume 1004,80 € uložil otcovi zaplatiť matke do 10 dní odo dňa vykonateľnosti rozsudku na účet matky v G., 3/ uložil otcovi povinnosť prispievať na výživu maloletého T. X. od 13. januára 2012 sumou 200 € mesačne, vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca, 4/ zročné výživné za obdobie od 13. januára do 25. júla 2012 na maloletého T. X. v sume 1004,80 € uložil otcovi zaplatiť matke do 10 dní odo dňa vykonateľnosti rozsudku na účet matky v G., 5/ žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Ustálil, že výživné na maloleté deti (v sume 200 € mesačne na každé dieťa) je potrebné priznať od 13. januára 2012, kedy bol na súd prvej inštancie doručený návrh matky na nariadenie predbežného opatrenia, do 25. júla 2012, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok, ktorým bolo manželstvo rodičov maloletých detí rozvedené. Otcovi maloletých tak uložil povinnosť uhradiť zročné výživné za obdobie od 13. januára do 25. júla 2012 na každé maloleté dieťa vo výške 1004,80 €.

4. Krajský súd v Bratislave na odvolanie otca rozsudkom zo 7. februára 2017 sp.zn. 11 CoP/611/2015 rozhodol tak, že 1/ rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že otcovi uložil povinnosť platiť na výživu maloletej Z. X. sumu 200 € mesačne od 7. marca 2012 do 27. júla 2012 a na maloletého T. X. sumu 200 € mesačne od 7. marca 2012 do 24. júla 2012, 2/ uložil otcovi povinnosť zaplatiť zročné výživné za obdobie od 7. marca 2012 do 24. júla 2012 v celkovej sume 766,05 € na Z. a v celkovej sume 766,05 € na T. ich matke, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a 3/ žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci vykonal potrebné dokazovanie, vec čiastočne správne právne posúdil a správny právny záver z nej vyvodil, len čo sa týka nároku maloletých detí na výživné zo strany otca na čas do rozvodu manželstva, ako aj samotnej výšky vyživovacej povinnosti otca, ktorú považoval za primeranú preukázaným pomerom maloletých detí, ako aj možnostiam a schopnostiam otca, po zohľadnení celkových pomerov na strane matky. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že výživné je potrebné priznať od 13. januára 2012, kedy bol súdu doručený návrh matky na nariadenie predbežného opatrenia. Uviedol, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým matka žiadala maloleté zveriť do svojej osobnej starostlivosti s tým, že ich bude aj zastupovať a spravovať ich majetok, a aby bol otec zaviazaný prispievať na deti výživným, matka podala v rámci rozvodového konania z obavy, že otec ublíži jej i deťom. V rámci súdom nariadeného predbežného opatrenia bola matke uložená povinnosť v lehote 15 dní odo dňa doručenia uznesenia o predbežnom opatrení podať na súd návrh na úpravu práv a povinností k maloletým deťom. Návrh na úpravu práv a povinností k maloletým deťom na čas do rozvodu podala matka na súd 7. marca 2012, ktorým bolo v súlade s vtedy platným § 79 ods. 1 O.s.p. konanie začaté. V zmysle § 77 ods. 1 zákona o rodine nepovažoval odvolací súd za dôvody hodné osobitného zreteľa pre priznanie výživného pred začatím konania vo veci samej, t.j. pred podaním návrhu matky na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností na čas do rozvodu, podanie návrhu matky na nariadenie predbežného opatrenia, keď matke zjavne nič nebránilo v tom, aby podala zároveň aj návrh na začatie konania vo veci úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom. Ako vyplýva z obsahu spisu matka bola právne zastúpená aj v konaní o rozvod manželstva, v rámci ktorého podala návrh na nariadenie predbežného opatrenia, takže nie je možné prihliadať na jej prípadnú nespôsobilosť právne sa orientovať vo veci. Odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že určil vyživovaciu povinnosť otca k maloletým v sume 200 € mesačne na maloletého od 7. marca do 24. júla 2012. Počiatok vyživovacej povinnosti otca tak stanovil odo dňa podania návrhu matky na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností na čas do rozvodu, pričom zároveň túto povinnosť otca ohraničil dňom predchádzajúcim nadobudnutiu právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva rodičov maloletých detí a úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode, t.j. 24. júlom 2012. V dôsledku toho, že odvolací súd zmenil počiatok plnenia vyživovacej povinnosti otca, zmenil aj časť výroku týkajúcu sa zročného výživného, ktoré určil v celkovej sume 766,05 € za obdobie od 7. marca 2012 do 24. júla 2012 na každé maloleté dieťa. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 58 CMP v spojení s § 52

CMP.

5. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadla dovolaním matka maloletých (ďalej aj „dovolateľka“). Prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Namietala, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil matke a maloletým konať pred súdom. Nesprávny procesný postup súdu mal spočívať v tom, že odvolací súd skrátil obdobie, za ktoré určil výživné v porovnaní so súdom prvej inštancie, pretože odvolací súd neprihliadal na podanie matky - návrh na vydanie predbežného opatrenia z 13. januára 2012, pretože ho mala podať v nesprávnom konaní - a to v konaní o rozvod. V dôsledku tohto postupu výživné za obdobie takmer 2 mesiacov, ktoré bolo deťom priznané v konaní o predbežnom opatrení, nie je možné vymáhať na základe žiadneho exekučného titulu, keďže uznesenie o nariadení predbežného opatrenia zaniklo rozhodnutím vo veci samej. Namietala, že odvolací súd zmenil rozhodnutie vo veci samej, ktoré nadväzovalo na konanie o vydanie predbežného opatrenia, a začiatok plnenia vyživovacej povinnosti určil na neskorší dátum len preto, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia bol podaný v inom konaní (bol označený spisovou značkou konania o rozvod) v dôsledku čoho odvolací súd odňal matke možnosť konať pred súdom, pretože o návrhu na určenie výživného za obdobie dvoch mesiacov tak súd nerozhodol v žiadnom konaní. Nesúhlasila s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý pri stanovení začiatku vyživovacej povinnosti neprihliadol na podaný návrh na nariadenie predbežného opatrenia. Mala za to, že návrh na určenie výživného podala formou návrhu na vydanie predbežného opatrenia, a preto sa malo výživné určiť odo dňa podania návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie, považovala za prekvapivé a arbitrárne, pretože odvolací súd v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí vyslovil právny názor, že súd prvej inštancie určil začiatok pre plnenie výživného nesprávne a nezohľadnil podané predbežné opatrenie. Navrhovala, aby odvolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

6. Kolízny opatrovník maloletých k podanému dovolaniu uviedol, že súd dostatočne preskúmal rozhodujúce obdobie, za ktoré matka požadovala určiť vyživovaciu povinnosť otca a rozhodol v záujme maloletých detí.

7. Otec maloletých sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadril.

8. Od 1. júla 2016 sa konania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých riadia ustanoveniami Civilného mimosporového poriadku (CMP). Ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa neho sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (§ 2 ods. 1 CMP). To platí i pre konanie o dovolaní. CMP v ustanoveniach § 76 a § 77 obsahujúcich niektoré ustanovenia o dovolaní „neustanovuje inak“, ak ide o prípustnosť dovolania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých; prípustnosť dovolania matky bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

10. V danom prípade bolo dovolanie podané za účinnosti nového civilného procesného kódexu. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj naďalej nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

11. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolaťel'a vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolaťel' vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. V danom prípade dovolaťel'ka prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a zároveň aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

14. Z ustanovení CSP, ktoré sa vzťahujú na dovolacie konanie, nevyplyva jednoznačne, či prichádza do úvahy súbežné uplatnenie prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP, ako aj v zmysle § 421 CSP.

15. Veľký senát občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktorého právny názor je pre senáty najvyššieho súdu záväzný (§ 48 ods. 3 veta prvá CSP), v uznesení z 19. apríla 2017 sp.zn. 1 VCdo 2/2017 dospel k záveru, že kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 a § 421 CSP je neprípustná. Ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP. Ak sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené v § 420 písm. a/ až f/ CSP, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste.

16. Najvyšší súd, riadiac sa právnymi závermi vyjadrenými v označenom rozhodnutí veľkého senátu, skúmal prípustnosť dovolania matky maloletých len podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP (nezaoberal sa teda prípustnosťou jej dovolania z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP).

17. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento

pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

19. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

20. Dovolateľka namieta, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S týmto názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp.zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

21. Na záseade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

22. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinělých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa. Dovolací súd navyše k námietke dovolateľky, že odvolací súd neprihliadal na podanie matky - návrh na nariadenie predbežného opatrenia, uvádza, že odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, prečo sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o priznaní zročného výživného od 13. januára 2012, kedy bol súdu doručený návrh na nariadenie predbežného opatrenia (viď. str. 7 a 8 rozsudku). Je teda zrejmé, že odvolací súd prihliadol na skutočnosť, že súdom prvej inštancie bolo nariadené predbežné opatrenie a s touto skutočnosťou sa aj riadne v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal. Dovolateľka tak neopodstatnene namieta existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

23. Dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave

civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

24. K dovolacej námietke matky, že súd nerozhodol o návrhu na určenie výživného za obdobie dvoch mesiacov v žiadnom konaní, dovolací súd uvádza, že o návrhu matky na nariadenie predbežného opatrenia rozhodol súd prvej inštancie v konaní vedenom pod sp.zn 11 P 308/2011 uznesením z 15. februára 2012, č.k. 11 P 308/2011-62, tak, že otcovi maloletých okrem iného uložil povinnosť prispievať na výživu maloletých v súdom určených sumách do rúk matky maloletých, pričom zároveň matke maloletých uložil povinnosť v lehote 15 dní od doručenia uznesenia podať na Okresnom súde Pezinok návrh na úpravu práv a povinností k maloletým deťom na čas do rozvodu. Súd prvej inštancie rozsudkom zo 7. mája 2015, č.k. 9 P 49/2012-279 rozhodol aj o návrhu matky na úpravu práv a povinností k maloletým deťom na čas do rozvodu (teda aj o jej návrhu na určenie výživného na čas do rozvodu), keď Krajský súd v Bratislave (dovolaním napadnutým) rozsudkom zo 7. februára 2017 sp.zn. 11 CoP 611/2015 uvedený rozsudok súdu prvej inštancie zmenil (viď. odsek 4). Súd nižšej inštancie o návrhu matky na určenie výživného na maloleté deti na čas do rozvodu rozhodli. Je zrejmé, že dovolateľka touto jej dovolacou námietkou v podstate namietala nesprávny právny záver odvolacieho súdu ohľadom posúdenia okamihu, od ktorého je otec maloletých povinný platiť výživné. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (viď. odseky 25 a 26).

25. Taktiež z ostatných dovolacích námietok je zrejmé, že dovolateľka namietaním nesprávneho právneho záveru odvolacieho súdu v dovolaní napadnutom rozsudku spája jej presvedčenie, že odvolací súd zasiahol do práv účastníkov na spravodlivý súdny proces. Z hľadiska obsahového týmito námietkami však nenamietala chyby a nesprávnosti v procesnom postupe súdu, keď celkom zreteľne namietala nesprávny právny záver odvolacieho súdu týkajúci sa stanovenia okamihu, od ktorého je otec maloletých povinný platiť výživné.

26. Najvyšší súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani od 1. júla 2016 nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania (účastníka mimosporového konania) uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (viď aj R 24/2017).

27. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd odmietol dovolanie matky podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

28. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.